

CAPÍTOL SETÈ

QUÈ FER L'ENDEMÀ D'UNA MAJORIA PER FER EFECTIVA LA REPÚBLICA

Les nostres esperances es van veure frustrades i l'ombra d'una profunda desil·lusió es va abatre sobre nosaltres. No ens quedava cap altra alternativa, només preparar-nos per a l'acció directa, en la qual utilitzariem els nostres propis cossos com a manera de plantejar el nostre cas davant de la consciència de la comunitat local i de tota la nació. Conscients de les dificultats que això implicava, vàrem decidir realitzar un procés d'autopurificació: vàrem començar un seguit de seminaris sobre la noviolència, preguntant-nos una vegada i una altra: “Ets capaç d'aguantar els cops sense respondre?”, “Ets capaç de suportar la prova de la presó?”.

Martin Luther King

Carta des de la presó de Birmingham, 1963

Per tornar a mobilitzar la gent cal una estratègia viable per assolir la independència

Per fer efectiva la independència és imprescindible tornar a mobilitzar una massa crítica de persones com la que va tenir lloc entre 2007 i 2017. Per atreure aquesta gentada és necessària una estratègia percebuda com a viable. A partir de l'examen de com altres pobles indefensos han doblegat imperis i Estats bunqueritzats, aquesta obra sosté que només la desobediència civil des del carrer i des de les institucions portarà a la intervenció de la comunitat internacional en el conflicte català i obligarà el Regne d'Espanya a

participar en unes negociacions de pau basades en el dret a l'autodeterminació i garantides diplomàticament.

La insubmissió a gran escala és la via que han seguit diverses nacions i col·lectius oprimits per aconseguir la independència o el final de la segregació racial. En cap cas no s'ha aconseguit plàcidament; al contrari, ha exigint importants sacrificis d'un percentatge significatiu de la població. Desenes de nacions han assolit la independència amb la desobediència civil contra Estats més poderosos que l'espanyol com l'Imperi britànic, l'Imperi francès, la Unió Soviètica o el règim de l'apartheid de Sud-àfrica.

En els tres capítols següents es detallen les propostes d'acció en tres àmbits per escalar la tensió i culminar-la amb un nou embat exitós. El capítol vuitè assenyalarà que les entitats del moviment civil per la independència han de portar la iniciativa i han d'elevat el nivell de les mobilitzacions amb campanyes, manifestacions i lluites no violentes. El capítol novè estudia els passos a fer per superar la crisi de representativitat democràtica que ha escindit els partits independentistes i els seus electors. El darrer capítol analitza la projecció internacional del conflicte entre Catalunya i Espanya, clau per forçar aquesta a assegurar-se en una taula de negociació internacional.

Abans de res aquest capítol anticipa les característiques i les fases que, probablement, haurà de seguir el nou embat. La magnitud de la nova confrontació no violenta ha de tenir la força i la repercussió mundial necessàries per obligar el Regne d'Espanya a participar en unes negociacions amb mediació internacional, seguint les pautes dels Acords de Pau d'Irlanda del Nord de 1997.

Els moviments de desobediència civil no aconsegueixen el seu objectiu al primer intent. La insistència, *tornar-ho a fer*, és essencial. L'acte de dignitat i resistència pacífica dels milions de participants en el referèndum de l'U d'Octubre va obrir el camí a la independència. No va fracassar, tot al contrari. Va projectar el conflicte nacional entre Catalunya i Espanya a tots els mitjans de co-

municació internacionals i a tots els governs. Va exposar a tot el món la brutalitat que el Regne d'Espanya està disposada a utilitzar per retenir la nostra nació sense el consentiment dels seus ciutadans. La sensació de fracàs de l'octubre de 2017 és promoguda per l'Estat espanyol i, de manera incomprendible, seguida per una part de l'independentisme. La desfeta no va ser l'extraordinari alçament de la tardor de 2017. La sensació de destrossa deriva del derrotisme que s'inocula a la societat catalana.

Alguns pensen que la dura repressió i la intransigència del Regne d'Espanya ha instal·lat per sempre la por, la indefensió apresada, entre la majoria social del nostre poble. Tanmateix, el gran ensenyament de Gandhi és que la resignació es pot superar: cal transformar la violència suportada en una arma moral que deslegitimi l'Estat opressor.

Les lliçons de la tardor de 2017

La tardor de 2017 ens ha proporcionat valuoses lliçons per preparar l'escalada i el nou embat per fer efectiva la República Catalana. Ara sabem que l'Estat espanyol no actuarà com un Estat democràtic com ho han fet el Regne Unit, el Canadà, Bèlgica, Suècia i Txecoslovàquia en els conflictes amb Escòcia, Quebec, Flandes, Noruega i Eslovàquia. Ara sabem que Espanya utilitzarà tota la seva força legal, policial, mediàtica i militar, si cal, per impedir la implantació de la República catalana. Caldrà resistir la violència espanyola amb la lluita no violenta de la majoria social per la independència.

Un segon ensenyament de 2017 és la impossibilitat de construir estructures d'Estat amb l'autonomia vigent. A les repúbliques federals els Estats tenen un sistema judicial, una agència tributària pròpia i altres poders que la Generalitat no té.

Un altre aprenentatge de la tardor gloriosa de 2017 és que la lluita per la independència no pot *anar de farol*, com ha ressaltat

la consellera Clara Ponsatí. Des de la consulta del 9-N de 2014 fins a l'octubre de 2017 els dirigents independentistes esperaven que el Govern espanyol s'avindria a algun tipus de negociació, en algun moment del procés. A Espanya mai hi haurà cap concessió: la impedeix l'ambient patriòtic que generen els prejudicis anticatalanistes. Només la combinació de la lluita noviolenta, la desobediència institucional i la pressió diplomàtica forçaran el Regne d'Espanya a negociar el final del conflicte en un Acord de Pau.

La internacionalització del conflicte és una quarta lliçó del primer embat. Les grans potències són contràries a la constitució de nous Estats en general i de la República Catalana en particular. Només setmanes de protestes i les presons farcides de presos polítics forçaran una mediació exterior. La pressió mundial és indispensable per assolir unes negociacions amb mediació internacional.

L'imperatiu moral de la desobediència civil i els catalans noindependentistes

Al nostre país hi ha molts catalans que no volen trencar amb Espanya. Són els nostres conciutadans. Els hem d'explicar (política vol dir pedagogia, d'acord amb Rafael Campalans) que ens veiem obligats a infringir les lleis espanyoles perquè Espanya reté Catalunya per la força i no respecta el dret de Catalunya a l'autodeterminació. Aquestes persones hauran de triar encara que desitjarien evitar-ho: o bé donen suport a la negativa monàrquica a un referèndum i a la seva repressió; o bé respecten els drets fonamentals dels seus conciutadans independentistes.

La resistència pacífica farà palès que l'Estat espanyol utilitza una violència implícita quan nega un referèndum sobre la independència; un abús de la força que l'obliga a empresonar independentistes pacífics. La lluita noviolenta evidenciarà que Espanya és incapaç

de resoldre democràticament el conflicte que el Tribunal Constitucional va iniciar modificant un Estatut aprovat en referèndum pels ciutadans de Catalunya; els independentistes es va oposar aquell Estatut, però van acatar la voluntat de la majoria.

El moviment per la independència ha demostrat que no persegueix l'afirmació identitària d'una part del nostre poble, sinó el millor futur possible per a tots els ciutadans de Catalunya. Perquè la República Catalana beneficiarà a tothom. Estem disposats a tornar a ser empresonats o haver-nos d'exiliar perquè veiem en perill el futur de la democràcia, l'economia, la cohesió social, el medi natural de Catalunya; en definitiva la seva supervivència com a nació avançada.

Hem d'explicar als nostres conciutadans partidaris de formar part d'Espanya que, si prenem els riscos de la repressió, és perquè representa l'únic recurs davant la negativa del règim monàrquic a resoldre de manera democràtica el conflicte amb Catalunya.

Legislatura per passar de la legalitat espanyola a la republicana

Per legitimar davant del món la desobediència de l'independentisme a la legalitat espanyola cal sumar diverses legitimitats. En primer lloc el dret a l'autodeterminació que ens correspon com a nació annexionada a Espanya per dret de conquesta el 1714. En segon lloc la reiterada negativa espanyola a reconèixer aquest dret que no deixa a Catalunya altra sortida que la desobediència civil. En tercer lloc la voluntat democràtica guanyada a les urnes, expressada en una votació al Parlament.

Per aquesta última raó el nou embat per la independència s'ha de desfermar després d'una nova majoria independentista a unes eleccions al Parlament de Catalunya. Una majoria que hagi guanyat les eleccions amb el programa d'aixecar la suspensió de la pro-

clamació de la República de 27 d'octubre de 2017 i aplicar la llei de Transitorietat Jurídica aprovada el 7 de setembre del mateix any. Per portar a terme aquesta voluntat popular els nous representants de la voluntat popular hauran d'infringir la legalitat espanyola. Aquesta desobediència gandhiana podrà comportar la presó, l'exili o la clandestinitat els nostres representants electes.

El mandat democràtic sorgit d'aquest triomf electoral serà un transbordador que intentarà transportar Catalunya de la legalitat autonòmica espanyola a la llei de la República Catalana. Una travessia plena d'esculls i accidentada. De manera inevitable, serà una legislatura curta. El Govern espanyol dissoldrà el Parlament autonòmic en aplicació de l'article 155. A la clandestinitat o a l'exili el mandat durarà fins a les eleccions constituents republicanes.

El caràcter excepcional d'unes eleccions plebiscitàries farà convenient la presentació d'una *Llista Unitària* de tot l'independentisme; la seva única missió serà fer efectiva la nostra República. La Solidaritat Catalana de 1907 és el millor antecedent d'aquest tipus de candidatura. En aquell alçament polític i popular extraordinari per lluitar contra la Llei de Jurisdiccions, els carlins, la Lliga Regionalista i les forces republicanes van renunciar a presentar candidatures dels seus partits. Van buscar les personalitats més prestigioses del país per presentar-les com a candidats, molts dels quals van ser persones independents, com Francesc Macià, el futur president. La victòria electoral va ser esclatant.

Aquest seria el model òptim de *Llista Unitària*: els partits polítics independentistes no pactarien els candidats i candidates, sinó que serien escollits en primàries obertes. Completat el trànsit del Regne d'Espanya a la República Catalana, els partits es tornarien a presentar amb les seves diferents opcions ideològiques.

La proposta d'una *Llista Unitària* seguint el model de Solidaritat Catalana pot semblar il·lusòria, a la llum de la trajectòria actual dels partits catalans. Però les expectatives i les aliances electorals va-

riaran molt a mesura que l'escalada del conflicte elevi la tensió al carrer i a les institucions.

El moviment civil per la independència ha d'acordar un pla òptim que generi entusiasme i pel qual valgui la pena treballar. Davant d'aquesta proposta els partits independentistes s'hauran de posicionar. L'evolució dels esdeveniments pot forçar a buscar opcions subòptimes.

Les fases de l'embat per fer efectiva la República Catalana

A la tardor de 2017 els passos posteriors al referèndum no estaven previstos. L'organització del referèndum va acaparar tots els esforços, amb una part organitzada sobre la marxa: mantenir obertes les escoles, les urnes, el cens universal, constitució de les meses, etc.

Aquesta falta de preparació de l'endemà es va poder entendre al primer embat. En el segon no podem tornar a caure en la rendició implícita del gener de 2018, quan es van acatar les interlocutòries del Tribunal Constitucional i la justícia espanyola. Era l'hora de la desobediència civil amb la legitimitat de la gran victòria a les eleccions del 21 de desembre de 2017. Era l'hora de concentracions de centenars de milers de persones celebrant la victòria i donant suport als nostres representants perquè no poguessin retrocedir. En la nova confrontació tenim la seguretat que l'Estat espanyol aplicarà tota la seva força legal, mediàtica, judicial i policial. Cal tenir a punt les respostes a les accions espanyoles i les persones disposades a executar-les. No es pot saber com se succeiran exactament els esdeveniments, però es poden preveure quatre fases:

A) Celebració de la victòria electoral.

B) Defensa no violenta de les institucions en el moment d'aixecar la suspensió de la República.

C) Aturada de país fins a aconseguir un procés internacional de pau.

D) Negociació d'un acord de pau amb mediació internacional entre Catalunya i Espanya.

Primera fase: celebrar la victòria electoral de la República Catalana

El 14 d'abril de 1931 és el referent de la primera fase del nou embat. Com en aquell dia històric, quan es confirmi una majoria independentista al Parlament, caldrà celebrar la victòria als carrers: un esclat d'alegria, tot i la consciència de les dificultats i sacrificis del camí que emprendrem. Una multitudinària festa a les vies públiques ha de tornar a posar la voluntat d'independència a les portades dels mitjans de comunicació de tot el món. Alhora ha de demostrar a Espanya la força d'un moviment popular disposat a la lluita no violenta; ha de dissuadir possibles maniobres judicials per invalidar els resultats electorals. L'alegria de les places revelarà a les cancelleries mundials que Espanya ha perdut molts anys sense plantejar-se la resolució democràtica del conflicte català. L'alegre ocupació dels carrers farà veure als nostres dirigents polítics que no hi ha marxa enrere.

Les dues darreres victòries electorals independentistes evidencien la necessitat d'aquesta empenta de la gent a les vies públiques. Recordem que l'obtenció d'un 52% de vots independentistes del 14 de febrer de 2021 no va ser celebrada al carrer, en part per les restriccions de la Covid-19. Ni els partits ni les entitats independentistes van convocar cap manifestació. La rutina autonòmica es va imposar i s'ha mantingut des d'aleshores. Tampoc no hi va haver mobilitzacions després de la majoria independentista de 21 de de-

sembre de 2017. Amb una forta pressió al carrer des del primer moment, el Parlament potser no hauria claudicat davant del Tribunal Constitucional.

Les manifestacions de joia no faran efectiva la independència, a diferència del que va passar el 14 d'abril de 1931 que van ser suficients per implantar la República. Les concentracions i proclamacions d'aleshores es van fer arreu de la península. A més, a partir del Pacte de San Sebastián, s'havia constituït un contrapoder republicà, un Comitè Revolucionari Republicà. Vista l'aversió popular a Alfons XIII, el general Sanjurjo, cap de la Guàrdia Civil, es va posar a les ordres d'aquest comitè. És impensable que això passi en el cas català. Al contrari, la victòria electoral generarà una repulsió generalitzada a Espanya. Serà ineluctable passar a les fases següents.

Segona fase: defensa popular de les institucions i del pas a la legalitat republicana

A Lituània la declaració d'independència de març de 1990 va anar acompanyada d'escuts humans per defensar les institucions, coordinats per un Comitè de Defensa. Quan l'exèrcit de la Unió Soviètica es va apoderar de la radiotelevisió lituana i altres llocs de Vilnius, una gran manifestació es va congregar al voltant del Parlament. Els governants de Moscou es van trobar en la disjuntiva d'ordenar una massacre o tolerar la sobirania. Uns mesos més tard, gener de 1991, a Estònia i el març a Letònia es van alçar barricades contra carros de combat al voltant del Parlament. Les forces armades soviètiques ja no van aparèixer, en part per un fallit cop d'Estat a Moscou.

Amb els antecedents de les repúbliques bàltiques, Sandrine Morrel, corresponsal del diari *Le Monde* a Espanya, es va sorprendre molt que els diputats, després proclamar la República Catalana, no

es tanquessin al Parlament, protegits per una formidable gentada al voltant. L'octubre de 2017 no hi havia cap estratègia preparada per respondre a l'actuació de l'Estat espanyol. Aquest va escapar el moviment per la independència, com va presumir la vicepresidenta Soraya Saénz de Santamaria, quan va empresonar els presidents de l'ANC i Òmnium, va dissoldre el Govern de la Generalitat, el Parlament i el Diplocat,

En la nova confrontació la majoria per la República s'haurà de constituir en Assemblea republicana. Com a tal, en les condicions d'extrema urgència del moment, haurà de fer efectiva la Llei de Transitorietat Jurídica i Fundacional de la República. De manera provisional s'haurà d'utilitzar la legalitat aprovada el 8 de setembre de 2017. L'aixecament de la suspensió de la República Catalana trencarà amb la legalitat espanyola, fet que tindrà conseqüències penals per als seus protagonistes.

En aquest moment històric centenars de milers de persones hauran de protegir els edificis de les institucions, com van fer lituans, letons i estonians per recuperar la seva independència. Els nostres representants no hauran de lliurar-se a la policia o la justícia espanyola com van fer el 2017. O bé hauran de marxar a l'exili o bé hauran de passar a la clandestinitat. L'opinió pública dels països democràtics assistirà de nou a l'ús de la força per Espanya per retenir Catalunya contra la voluntat de la majoria dels seus ciutadans, acabada d'expressar a les urnes.

No es pot saber quina actitud adoptaran els diputats monàrquics (socialistes, populars i Vox) i els que defensen una República Catalana integrada en una República Federal espanyola (comuns). Els primers estan integrats en partits que són puntals del règim del 78, postfranquista; tanmateix representen un quaranta per cent dels votants a la mitjana de les eleccions de la darrera dècada; més a les darreres eleccions espanyoles. Fins i tot la meitat dels seus votants voldria resoldre el conflicte català amb un referèndum sobre la in-

dependència. Però aquests diputats no pressionen les direccions dels seus partits perquè el seu Govern proporcioni una solució democràtica al conflicte.

Evidentment l'Estat espanyol no es quedarà de braços plegats davant aquesta segona fase. Reaccionarà amb més violència que la tardor de 2017. De la mateixa manera que la brutalitat policial de l'U d'Octubre va desencadenar l'aturada de país del dia tres d'octubre, la repressió espanyola desfermarà la tercera fase de l'embat.

Tercera fase: aturada de país fins a aconseguir negociacions internacionals de pau

Així que el Parlament aixequi la suspensió de la República Catalana, molt probablement el Regne d'Espanya aplicarà l'article 155 per destituir el Govern de la Generalitat, dissoldre el Parlament i intervenir l'administració catalana; a més la seva justícia tornarà a desplegar una nova Causa General contra l'independentisme. A diferència de l'anterior proclamació de la República, en el nou embat cal preparar des d'ara un moviment d'insubmissió de llarga durada.

Gandhi van entrenar milers *satyagrahis*; el mateix va fer Martin Luther King. Havien de portar a terme la resistència sense ràbia, disposats a patir la ira dels opressors, a no tenir por a l'agressió o a la presó, a no insultar l'oponent. Aquests activistes exercitats van animar milions d'hindús i afroamericans a seguir la crida a la desobediència. Van desfermar una dinàmica en la qual les protestes, grans manifestacions i vagues es retroalimentaven amb la indignació que provocaven les detencions i morts de les tropes britàniques o la policia dels Estats sudistes de Nord-amèrica.

Hi ha el gruix suficient de catalans disposats a seguir el camí assenyalat per Gandhi i King? Tenim el precedent de l'U d'Octubre de 2017: desenes de milers de ciutadans van mantenir obertes les

escoles i van resistir la brutalitat policial. El tres d'octubre *l'aturada de país* va tallar les principals vies de comunicació i la vaga va tenir un alt seguiment al transport públic, al comerç, a l'administració, a mitjans de comunicació i a moltes empreses. Dos anys més tard les protestes contra les condemnes dels presos polítics pel Tribunal Suprem van bloquejar els accessos a l'aeroport el dia 14 d'octubre; més de mig milió d'activistes van participar en les sis Marxes per la Llibertat del 16 al 18 del mateix mes; hi va haver aldarulls a la Via Laietana, la plaça Urquinaona de Barcelona i altres indrets fins al dia 21 d'octubre. Es va tallar l'autopista a la frontera de La Jonquera. Les lluites no violentes de 2017 i 2019 no van donar fruits perquè no es van emmarcar dins d'una estratègia política i internacional.

La tercera fase haurà de durar no un dia, sinó setmanes. En aquestes caldrà combinar paralitzacions generals del país, amb tancaments comarcals, ocupacions de places i edificis oficials, alteracions dels transports públics, entre altres protestes. L'any 2017 la intervenció de l'administració catalana per part del Govern espanyol no va trobar cap obstacle; ni dimissions d'alts càrrecs, ni vagues, ni boicots. En el nou embat serà determinant tenir a punt la no-col·laboració i la resistència passiva al sistema educatiu, a la sanitat, als mitjans de comunicació de la Generalitat, etc. Portar a terme aquesta insubmissió posa en risc el lloc de treball, si és individual; feta de manera col·lectiva i organitzada l'impacte és major i el perill personal menor.

El seguit de protestes i les lluites no violentes hauran de durar el temps necessari per demostrar que l'Estat espanyol només pot controlar la vida social i econòmica de Catalunya per la força. A Ucraïna fa una dècada, la Revolució de la Dignitat contra el corrupte president Víktor Ianukòvitx, també coneguda com Euromaidan, va durar més de tres mesos. Es dirimia el futur d'Ucraïna: si progressava vers el model democràtic de la Unió Europea o bé quedava

en mans d'una oligarquia autocràtica en l'òrbita de la Rússia de Putin. El tret de sortida va ser una gran manifestació el 30 de novembre de 2013, reprimida amb molta violència per la policia. Les concentracions, les acampades a la plaça Maidan, les ocupacions d'edificis públics i aldarulls amb morts es van repetir a les setmanes següents. Finalment el 21 de febrer de 2014 el president Ianukòvitx va fugir del país.

Quarta fase: negociacions internacionals del conflicte entre Catalunya i Espanya

Les presons plenes de polítics i activistes i els refugiats per causes polítiques aguditzarà l'antagonisme entre els principis democràtics de la Unió Europea i la incapacitat d'Espanya de resoldre de manera democràtica el conflicte amb Catalunya. La persecució espanyola qüestionarà la reputació democràtica d'Europa. Ja va passar quan els representants europeus van retreure la detenció de dissidents polítics a Rússia; el seu ministre d'Afers Exteriors va recriminar els presos polítics de Catalunya. Una situació similar es va reproduir quan Europa va protestar per la repressió dels demòcrates de Hong Kong portada a terme per la Xina.

La paralització de Catalunya durant setmanes ha de convèncer els dirigents de les nacions democràtiques que el conflicte no es resoldrà com un afer intern espanyol; que l'única sortida són unes negociacions amb mediació diplomàtica. Espanya es resistirà aferrissadament a participar en aquestes converses perquè és conscient que haurà d'admetre el dret a l'autodeterminació de Catalunya. Perquè el seu relat no té cap reconeixement internacional. Sostenir que Catalunya és espanyola des de la Hispània romana i des de la «Reconquista» equival al relat de Vladimir Putin segons el qual Ucraïna és part de Rússia des de temps immemorials.

Costarà sang, suor i llàgrimes que Espanya s'entauli en negociacions de pau internacionals. Però un cop s'hagi assegut, el conflicte és fàcil de resoldre. L'Estat espanyol és l'únic que ha practicat la violència i no hi ha víctimes d'atemptats terroristes. La societat catalana no està dividida en comunitats enfrontades com ho demostra la gran quantitat de matrimonis bilingües. A les negociacions serà fàcil acordar el respecte de la voluntat de les persones d'optar per la nacionalitat catalana, l'espanyola o les dues amb un tractat de doble nacionalitat. Tampoc ha de ser difícil fixar les condicions de la celebració d'un nou referèndum vinculant, com la data, el procediment electoral, la neutralitat dels mitjans de comunicació que tenen audiència a Catalunya, el mínim de participació per validar els resultats. En canvi, és inacceptable que la voluntat d'una minoria del 45% es pugui imposar sobre una majoria del 55%, com la Unió Europea va forçar a Montenegro.

Caldrà assegurar una campanya preelectoral i electoral serena i equilibrada com la que va tenir lloc a Escòcia el 2014, sense el bombardeig televisiu de la Brunete mediàtica. En aquest sentit serà imprescindible establir garanties d'imparcialitat (el que als Estats Units d'Amèrica s'anomena *fairness doctrine*) a tots els mitjans de comunicació públics o de concessió pública que se sintonitzen a Catalunya de manera majoritària, no només dels que s'emeten a casa nostra.

A les negociacions internacionals de pau s'hauran d'acordar el calendari posterior al referèndum si la independència guanya. Però les negociacions que es deriven d'aquests principis per a la separació de patrimonis, deute públic, successió d'administracions, etc., hauran de ser posteriors al referèndum. Aquestes seran complexes perquè caldrà resoldre qüestions com la continuïtat dels treballadors públics, les pensions, les cotitzacions socials, la legislació en tots els seus àmbits, els temes de seguretat, les finances, les relacions internacionals i una enorme quantitat d'altres temes.

Tanmateix no oblidem que el món ha passat de la cinquantena d'Estats que existien a la fundació de les Nacions Unides als prop de dos-cents actuals. Aquest centenar llarg de separacions oferirà exemples per resoldre les problemàtiques que sorgiran. Totes aquestes dificultats seran petites al costat que Catalunya torni a ser lliure i tingui relacions de bon veïnatge amb Espanya, formant part de la Unió Europea i de les Nacions Unides.